

- 2) Analiza pytania trzeciego lit. b) nie wykazała istnienia jakiegokolwiek okoliczności mogącej wpłynąć na ważność art. 15 ust. 3 decyzji 2011/278.
- 3) Analiza pytania czwartego nie wykazała istnienia jakiegokolwiek okoliczności mogącej wpłynąć na ważność art. 10 ust. 9 akapit pierwszy decyzji 2011/278.
- 4) Stwierdza się nieważność art. 4 decyzji 2013/448 i załącznika II do tej decyzji.
- 5) Skutki stwierdzenia nieważności art. 4 decyzji 2013/448 i załącznika II do tej decyzji zostają ograniczone w czasie w ten sposób, że po pierwsze, owo stwierdzenie nieważności wywrze skutki dopiero po upływie okresu dziesięciu miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku z dnia 28 kwietnia 2016 r., Borealis Polyolefine i in. (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 i od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311), co zapewni Komisji Europejskiej czas na przyjęcie koniecznych środków, a po drugie, działania podejmowane na podstawie nieważnych przepisów przed upływem wskazanego okresu nie mogą być kwestionowane.

(¹) Dz.U. C 311 z 21.9.2015.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 19 kwietnia 2016 r. w sprawie T-198/14 Capri Italia v EUIPO — IN.PRO.DI (100 % Capri) przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 24 czerwca 2016 r. przez 100 % Capri Italia Srl

(Sprawa C-351/16 P)

(2017/C 014/24)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: 100 % Capri Italia Srl (przedstawiciele: adwokaci P. Pozzi, G. Ghisletti, F. Braga)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Inghirami produzione distribuzione SpA (IN.PRO.DI)

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2016 r. Trybunał (siódma izba) odrzucił odwołanie i obciążył 100 % Capri Italia Srl jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti (Włochy) w dniu 12 października 2016 r. – Istituto Nazionale della Previdenza Sociale/Francesco Faggiano

(Sprawa C-524/16)

(2017/C 014/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte dei Conti

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Istituto Nazionale della Previdenza Sociale

Druga strona postępowania: Francesco Faggiano

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie wspólnotowe wynikające z rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/1971 z dnia 14 czerwca 1971 r. (¹) i z rozporządzenia Rady (WE) nr 1606/1998 r. z dnia 29 czerwca 1998 r. (²), należy interpretować w ten sposób, że jest wykluczone, aby wniosek o zsumowanie składek na ubezpieczenie społeczne naliczonych w różnych funduszach ubezpieczeniowych, w szczególności w państwie przynależności i w innym państwie Unii Europejskiej, mógł zostać złożony przez podmiot będący już beneficjentem świadczenia emerytalnego?

- 2) Czy art. 49 ust. 1 lit. b) ppkt ii) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak przepis prawa włoskiego zawarty w art. 71 ustawy nr 388 z dnia 23 grudnia 2000 r., zgodnie z którym, wniosek o zsumowanie składek na ubezpieczenie społeczne naliczonych w różnych funduszach ubezpieczeniowych, w szczególności w państwie przynależności i w innym państwie Unii Europejskiej, jest ograniczony tylko na rzecz tych osób, które nie nabyły jeszcze prawa do świadczenia emerytalnego w żadnym funduszu ubezpieczeniowym?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w celu objęcia nimi specjalnych systemów dla urzędników służby cywilnej (Dz.U. L 209, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Concorrência,
Regulação e Supervisão (Portugalia) w dniu 13 października 2016 r. – Meo – Serviços de
Comunicações e Multimédia S.A./Autoridade da Concorrência**

(Sprawa C-525/16)

(2017/C 014/26)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Meo – Serviços de Comunicações e Multimédia S.A.

Strona pozwana: Autoridade da Concorrência

Uczestnik: GDA – Cooperativa de Gestão dos Direitos dos Artistas Intérpretes ou Executantes, CRL

Pytania prejudycjalne

- (i) Czy w przypadku gdy w postępowaniu o ukaranie zostaną udowodnione lub wskazane okoliczności dotyczące ewentualnej praktyki polegającej na dyskryminującym stosowaniu taryf przez przedsiębiorstwo mające pozycję dominującą wobec jednego z przedsiębiorstw detalicznych, które to praktyki stawiają to przedsiębiorstwo w *mniej korzystnej pozycji konkurencyjnej* w porównaniu z jego konkurentami, kwalifikacja jako stwarzanie niekorzystnych warunków konkurencji w rozumieniu art. 102 lit. c) TFUE zależy od dodatkowej oceny powągu, istotności lub znaczenia tych skutków dla pozycji konkurencyjnej lub zdolności konkurencyjnej dotkniętego tą praktyką przedsiębiorstwa, w szczególności w odniesieniu do zdolności wyrównania różnicy kosztów poniesionych w ramach usługi detalicznej?
- (ii) Czy w przypadku gdy w postępowaniu o ukaranie zostanie udowodnione lub wskazane znacznie zmniejszone znaczenie, jakie ma dyskryminująca praktyka taryfowa stosowana przez przedsiębiorstwo mające pozycję dominującą dla poniesionych kosztów, osiągniętych przychodów i rentowności przedsiębiorstwa detalicznego dotkniętego tą praktyką, zgodna z jednolitą wykładnią art. 102 TFUE lit. c) oraz z wyrokami w sprawie British Airways⁽¹⁾ i Clearstream⁽²⁾ jest ocena o braku istnienia przesłanek nadużycia pozycji dominującej i zakazanych praktyk?
- (iii) Czy przeciwnie, nie jest to wystarczające do wykluczenia zaklasyfikowania tego zachowania jako nadużycia pozycji dominującej i jako zakazanej praktyki w rozumieniu art. 102 lit. c) TFUE i ma to znaczenie jedynie przy ustalaniu odpowiedzialności lub sankcji wobec przedsiębiorstwa dopuszczającego się naruszenia?
- (iv) Czy wyrażenie stwarzaniu im przez to niekorzystnych warunków konkurencji z art. 102 lit. c) TFUE należy interpretować w ten sposób, iż odpowiada ono wymogowi, aby korzyść wynikająca z dyskryminacji odpowiadała z kolei minimalnej części struktury kosztów przedsiębiorstwa dotkniętego praktyką?